

Καστελλιώτικα Νέα

TAXYDROMIKO
TELOS
EXEI EISPRAXHESI

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» * ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Β. ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ 36 • 11472 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛΕΦΩΝΟ 6423365 • ΕΤΟΣ 250
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 140 • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1987 • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' • ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 20

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Έχουν περάσει περίπου τρεις μήνες απ' την ημέρα του μεγάλου θριάμβου της Εθνικής μας Ομάδας Μπάσκετ και την ανακήρυξή της σε πρωταθλήτρια Ευρώπης και τα ονόματα των πρωταργανιστών είναι γνωστά σ' όποιον φωτίζεις, ωκεάνιο ή μεγάλο, σε πόλη ή χωριό. Και θα παραμείνουν γνωστά για πολλά χρόνια ακόμα αφού έδωσαν την πρώτη σελίδα σε όλες τις εφημερίδες της χώρας για πολλές ημέρες, κύρια είδηση στα δελτία ειδήσεων των μέσων μαζικής ενημέρωσης, κύριο θέμα για σκιτσογράφους και γελοιογράφους, κύρια εκπλοκή της τηλεοράσεως με ακροαματικότητα σχεδόν 100%. Τις ώρες των μεγάλων παιχνιδιών οι δρόμοι της Αθήνας, και είμαι βέβαιος των άλλων πόλεων και χωριών της χώρας, ήταν άδειοι και δεν ξεινιάζταν κανείς τηλεοράση για να παρακολουθεί την πορεία των αγώνων. Την παρακολούθησε απ' τις φωνές των νεαρών που έβλεπαν τον αγώνα στην τηλεόραση!.. Το τέλος δε κάθε νικητήρος αρώνα, με κορόφωμα το τέλος τον τελικό, ακολούθησε μιά λαούδιασσα που γιόρτασε στο κέντρο της πόλεως τα επινίκια πέχοι τις ποωινές ώφες. Κι ενώ είναι βέβαιο πως το Παρελλήνιο γιόρτασε πανηγυρικά το γερονός, είναι το ίδιο βέβαιο πως πολλοί λίγοι σκέφτηκαν τις προσπάθειες που προηγήθηκαν αντού το γερονός, πως η νίκη μας δεν ήταν ένα τυχαίο γερονός, απόδοσια της «Ελληνικής λεβεντιάς και καπαποσύνης», αλλά απόδοσια συντηματικής προσπάθειας κι έντονης προσετομασίας.

Πρώτα απ' όλα δεν μπορούσαμε να περιμένουμε νίκη ρωρίς το Νίκο Γκάλη, τον Παναγιώτη Γιαννάκη, το Φάνη Χριστοδούλου, τον Αργόνο Καμπούρη, τον Παναγιώτη Φασούλα και τα άλλα παιδιά της Εθνικής μας. Δεν μπορούσαμε να διεκδικήσουμε νίκη με άλλη σύνθεση της ομάδας μας, γιατί ο καθ' όλα άξιος προπονητής της, ο Κώστας Πολίτης, έκαμε αξιοχρατική και μόνο αξιοχρατική επιλογή των παικτών. Δεν φαινεται να τον ενδιέφερε αν ο Γκάλης ή ο

Συνέχεια στη 3η σελίδα

Η ΑΛΟΥΜΙΝΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Τὸ θέμα τῆς εγκαταστάσεως εργοστασίου αλουμίνιας, που τόσο ενδικφέρει το νομὸ τῆς Φωκίδας, απετέλεσε αντικείμενο με το οποίο ασχολήθηκε και η Βουλὴ των Ελλήνων. Ακολούθουν το κείμενο σχετικής ερωτήσεως του Βουλευτή Φωκίδος κ. Ν. Γκελεστάθη καθὼς και το κείμενο της απαντήσεως του υφυπουργού Βιομηχανίας Ενεργειών και Τεχνολογίας κ. Γ. Πέτσου.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΡΩΤΗΣΗ

Για τον κ. Πρωθυπουργὸ και τους κ.κ. Υπουργούς:

- 1) Εθνικής Οικονομίας,
- 2) Βιομηχανίας — Ένεργειας και Τεχνολογίας,
- 3) Περιβάλλοντος — Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, και
- 4) Πολιτισμοῦ και Επιστημῶν.

Όπως είναι γνωστὸ η Κυβέρνηση της ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ είχε αρχίσει το 1978 διαπραγματεύσεις με τη Σοβιετική Ένωση για την σε συνεργασία κατασκευὴ εργοστασίου αλουμίνιας, οι οποίες το καλοκαίρι του 1981 είχαν σχεδόν ολοκληρωθεὶ και είχε επιλεγεὶ η περιοχὴ της «Βίνιανης» Φωκίδος για την κατασκευὴ του εργοστασίου, εν όφει ὅ-

μως των βουλευτικῶν εκλογῶν του Οκτωβρίου 1981 δεν προχώρησε στην υπογραφὴ τῆς συμφωνίας.

Η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ απὸ τὸν Οκτώβριο 1981 μέχρι το 1983 δεν έκαμε τίποτε σχετικὰ και μετὰ συνέχισε τις διαπραγματεύσεις για να ανακοινώσει στις 8 Μαρτίου 1985 ότι: «κυπτέγραψε οριστικὴ συμφωνία, το τελικὸ συμβόλαιο θα υπογραφεὶ το Σεπτέμβριο 1985 και ούτι η κατασκευὴ του εργοστασίου στην περιοχὴ Αγίας Ευθυμίας της Φωκίδος.

Απρόσπτα όμως στις 9 Ιουνίου 1987 αναγγέλθηκε απὸ την Κυρία Υπουργὸ Πολιτισμοῦ και Επιστημῶν με υπερηφάνεια ότι νίκησε στις αρχὲς τον Κεντρικὸ Αρχαιολογικὸ Συμβούλιο, στη συνεδρίαση του οποίου παραβρέθηκε για πρώτη φορά, αποφάσισε να μην εγκρίνει την κατασκευὴ του εργοστασίου στην περιοχὴ Αγίας Ευθυμίας της Φωκίδος.

Εδώ όμως τίθενται τα ερωτήματα: 1) Πώς επιλέχθηκε η περιοχὴ αυτὴ χωρὶς να έχει γίνει η μελέτη των επιπτώσεων γενικὰ στο περιβάλλον απὸ τη λειτουργία του εργοστασίου; 2) Πώς καθορίσθηκε η τελετὴ του θεμελίου λίθου χωρὶς την έγκριση της περιοχῆς απὸ το Κ.Α.Σ.; 3) Η Κυρία Υπουργὸ Πολιτισμοῦ νίκησε εναντίον του κ. Υπουργοῦ Βιομηχανίας σ' οποίος ανήκει σε άλλη Κυβέρνηση; όχι του ΠΑΣΟΚ και τί γίνεται λοιπόν;

Η τραγωδία όμως για τη Φωκίδα συμπληρώθηκε στις 10 Ιουνίου 1987 όταν ανακοινώθηκε απὸ την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ότι αποφάσισε η κα-

Συνέχεια στη 3η σελίδα

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ ΟΣ ΚΟΙΝΗ ούρκεψη των συμβουλίων

Στις 23 Αυγούστου έγινε κοινή σύσκεψη των συμβουλίων, του Κοινοτικού Καστελλίων και του Συλλόγου Καστελλιών, στο Κοινοτικό κατάστημα του χωριού. Έγινε αμοιβαία ενημέρωση και ανταλλαγὴ απόφεων για τα θέματα του χωριού. Στη σύσκεψη έλαβαν μέρος απὸ μέρους της κοινότητας Καστελλίων οι Πρόεδρος κ. Ευθ. Παπανικολάου, αντιπρόεδρος κ. Νικ. Τσάκαλος, γενικὴ γραμματέας κ. Ευαγ. Κυριαζή - Κουντούρη και ειδικὸς γραμματέας κ. Ηλ. Τσακρής.

Στην αρχὴ της συσκέψεως ο Πρόεδρος της Κοινότητας ενημέρωσε την ομήρυνη για την πορεία των κύριων έργων που περιληπτικὰ έχει ως εξής:

ΑΠΟΧΕΤΕΥΤΙΚΟ: Απὸ παλαιότερα υπάρχει μιὰ τεχνικὴ μελέτη που αγεύαζε το κάστος του έργου στα 70 εκατομμύρια δραχμές. Επειδὴ το κάστος είναι σχετικὰ μεγάλο υπάρχουν

σημαντικὲς δυσκολίες για την πρώτη χρηματοδότηση του έργου. Ομως υπάρχουν εγδείξεις ότι θα δρεθεὶ τρόπος για δημοπράτηση, μέσα στο '87, 500 μέτρων αγωγοῦ απὸ κάθε πλευρά. Ήρος την κατεύθυνση αυτὴ φροντίζει η Κοινότητα, διότι στη συνέχεια θα είναι ευκολότερη η εξοικονόμιση κονδυλίων για συνέχιση του έργου.

ΥΔΑΤΟΔΕΕΑΜΕΝΗ. Διόθηκαν απὸ το Νομαρχιακὸ Ταμείο τρία εκατομμύρια δραχμές για τα απαιτούμενα συμπληρωματικὰ έργα, που είναι περίπου 300 μέτρα αυλάκι και βοηθητικὰ έργα.

ΓΕΩΤΡΗΣΗ. Απὸ το Νομαρχιακὸ Ταμείο δόθηκαν άλλα τρία εκατομμύρια για τη σύγδεση της γεωτρήσεως με την υδατοδεξαμενή. Το έργο δημοπρατεῖται στις 17 Σεπτεμβρίου. Αγαλύσεις έχουν δεῖξει ότι το γερό είναι αρίστης ποιότητας. Θα χρηματοποιείται κατὰ τους θερινοὺς μήνες για εγίσχυση της δεξαμενῆς υδρεύσεως.

ΔΡΟΜΟΣ. Ο δρόμος που συνδέει τα χωριά με την οδὸ Αμφίσης — Δαμίας χρειάζεται τάπητα, προϋπολογιζομένης δαπά-

νης έξι εκατομμυρίων δραχμιών και υπήρχαν δυσκολίες στην εξένερση ενδέσ τόσο μεγάλου κονδυλίου. Τελευταία υπήρχαν πληροφορίες ότι το έργο εγκρίθηκε και δημοπρατεῖται σύγτομα.

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ. Υπάρχει υπόσχεση της Επαίριας «Βωξίται Πανρασσόν» για διαπλάνυση του δρόμου πρὸ Ζαγγανὰ μέχρι τις Λογγιές, με παράλληλη δελτίωση των τοιμεγταυλάκων αρδεύσεως καὶ του δικτύου υδρεύσεως, καθὼς και για αποκατάσταση των τοιμεγταυλάκων αρδεύσεως μέχρι το γενικότατο έργο.

Μετὰ την ενημέρωση έγινε εκτεταμένη συζήτηση για τα θέματα που αναφέρθηκαν αλλὰ και τα άλλα προβλήματα του χωριού, όπως η οριοθέτηση των οικισμῶν, το γενικότατο έργο, περιβαλλοντικὰ προβλήματα κ.ά.

Το εγδιαφέρον δόλων για το χωριό και τα προβλήματά του, και η πρόταξη απὸ όλους του συμφέροντος του χωριού, μαζὶ με τη διάθεση για καλόπιστη συζήτηση και αναζήτηση μέσω αυτῆς των πιὸ καταλληλων λύσεων, ήταν κοινὴ διαπίστωση διαπλάνητας.

ΟΙ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ

Ο ανταποκριτής μας στα Καστέλλαια μας πληροφορεῖ ότι στις 25 Ιουλίου έγινε εκδρομὴ με πούλμαν στην Κωνσταντινούπολη διαρκείας 7 ημερών. Η εκδρομὴ οργανώθηκε στα Καστέλλαια κι έλαβαν μέρος περὶ τα 50 άτομα απὸ τα Καστέλλαια και τη γύρω περιοχή.

Επίσης στις 28 Αυγούστου έγινε μιὰ ακόμα εκδρομὴ στην Ανατολικὴ Μακεδονία, η οποία οργανώθηκε επίσης στα Καστέλλαια, και έλαβαν μέρος περὶ τους 20 Καστελλιώτες.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Φέρεται εἰς γνώση των ενδιαφερομένων ότι απὸ 1ης Ιουνίου 1987 τα πιστοποιητικὰ αγαριμίας και οι άδειες γάμων της Αρχιερατικῆς Περιφερείας Καστελλίων, ήτοι των Κοινοτήτων Καστελλίων, Παλαιοχωρίου, Μπράλλου,

ΣΕΛΙΔΑ 2η

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ο Γεώργιος Ευστ. Κοντολάτης και η Όλγα Βασιλείου αρραβωνιάστηκαν.
— Ο Γεώργιος Δημ. Κάντζος (Καρελάκης) και η Χύμω Π. Τσακάλου αρραβωνιάστηκαν.

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν τους αρραβωνιασμένους και τους εύχονται καλά στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

— Ο Λάμπρος Ι. Σκωλίκης παντρεύτηκε την Αγγελική Στρατάκη.

— Η Χρυσούλα Παν. Χουλιάρα παντρεύτηκε τον Ευθύμιο Μαργάνη από τη Σεγδίτσα.

— Η Πόλυ Π. Προβιά παντρεύτηκε τον Ηρακλή Γ. Σκουφά στην Κηφισία.

— Η Βίκη Ευστ. Μακρή παντρεύτηκε τον Τάσο Διαμαντογιάννη στο Δάσος Χαϊδαρίου.

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν τους νεονύμφους και τους εύχονται ικαλούς απογόνους.

ΦΑΝΑΤΟΙ

— Πέθανε στις 13 Ιουνίου 1987 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Αλέξανδρος Δ. Κεφαλάς ετών 70.

— Πέθανε στις 21 Ιουνίου 1987 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Ιωάννης Π. Παπανικολάου ετών 72.

— Πέθανε στις 15 Ιουνίου 1987 και κηδεύτηκε στον Πειραιά ο Παλύκαρπος Ηλ. Βέλλιος ετών 79.

— Πέθανε στις 22 Ιουνίου 1987 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Ζωή σύζυγος Παύλου Τσινακλίδη ετών 60.

— Πέθανε στις 13 Ιουλίου 1987 και κηδεύτηκε στη Γραβιά ο Θεμιστοκλής Μελισάρης ετών 52.

— Πέθανε στις 21 Ιουλίου 1987 στην Αθήνα και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Γεώργιος Κ. Περδίκης ετών 80.

— Πέθανε στις 13 Ιουνίου 1987 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Άννα Γ. Πιπέλια, ετών 87.

— Πέθανε στις 1 Αυγούστου 1987 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Ευαγγελία Γ. Μακρή, ετών 91.

— Πέθανε στις 2 Αυγούστου 1987 ο Ελευθέριος Μανανάς ετών 69 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια.

— Πέθανε στις 14 Αυγούστου 1987 και κηδεύτηκε στην Αθήνα η Ελένη Γ. Περδίκη ετών 76.

Τα Κ.Ν. συλλυπούνται θερμά τους οικείους.

ΠΡΟΑΙΓΩΝΕΣ

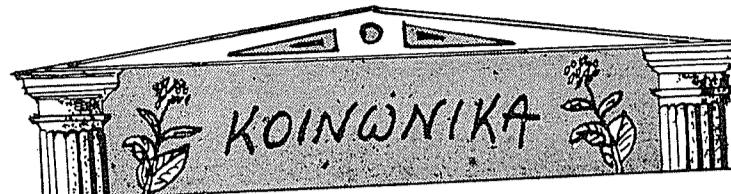
— Ο Υποσμηναγός Γεώργιος Αλ. Βλαχάκης (αξιωματικός της ΣΜΑ - Ηλεκτρονικός) πρόηχθη σε Σμηναγό.

Τα Κ.Ν. τον συγχαίρουν και του εύχονται σ' ανώτερα.

ΝΕΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

— Ο Νικόλαος Ευθ. Κόλλιας αποφοίτησε από τη Σχολή Ικαρίων (ΣΜΑ) με το βαθμό του Ανθυποσμηναγόυ και ειδικότητα Τηλεπικοινωνιών - Ηλεκτρονικών.

— Ο Παναγιώτης Ευαγ. Παπα-

νικολάου αποφοίτησε από τη Σχολή Ναυτικών Δακίμων με το βαθμό του Σημαιοφόρου.

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν τους νέους αξιωματικούς και τους εύχονται σ' ανώτερα.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

— Η δικηγόρος Ιωάννα Αποστολοπούλου - Βαρδακαστάνη πέτυχε στους Συμβολαιογράφους.

— Η δασκάλα Πόπη Παπανικολάου - Πειτσίνη πέτυχε στις εξετάσεις για μετεκπαίδευση.

Τα Κ.Ν. τις συγχαίρουν και εύχονται κάθε πρόοδο.

*

Σύμφωνα με τις μέχρι στιγμής πληροφορίες που έχουμε, στις φετινές πανελλήνιες εξετάσεις πέτυχαν οι:

— Παπανικολάου Σεραφείμ του Ευθύμιου στην Ανωτάτη Γεωπονική Σχολή Αθηνών (Γεωργική Αναπτυξή).

— Παπασπύρου Ελένη του Σπυρίδωνος στη Φιλοσοφική Σχολή Πονεπιστημάτων Αθηνών (τμήμα Ιστορικό - αρχαιολογικό).

— Ραπτοπούλου Ευαγγελία (της Ελένης Αν. Παπαϊωάνου) στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών (τμήμα Φιλολογίας).

— Κυριαζή Αικατερίνη του Νικολάου στην Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Θράκης.

— Προβιά Μαργαρίτα του Γρηγορίου στην Ανωτάτη Βιομηχανική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τμήμα Δ) σεως Επιχειρήσεων.

— Στοφόρος Χρυσόστομος του Ευθύμιου στο Οικονομικό Τμήμα της Νομικής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

— Χαρόλαμπος Δούρος στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

— Δημήτριος Ιωάν. Τριανταφύλλου (της Βαρσάμως Χ. Στα ματέλου) στην Πολυτεχνική Σχολή Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

— Βασίλειος Δ. Μακρής στην Πολυτεχνική Σχολή του Πανεπιστημίου Πατρών.

— Αντιγόνη Γ. Παπανικολάου στη Γυμναστική Ακαδημία του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν τους νέους φοιτητές και τους εύχονται κάθε πρόοδο.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Εις μνήμην Πολυκάρπου Βέλλιου προσέφεραν:

— Η σύζυγός του Ευτέρη για το νού της Ευαγγελιστρίας 10.000 δρχ. και για τον ευπρεπισμό του νεκροταφείου 5.000 δρχ.

— Οι Κώστας και Ειρήνη Τσαγιανού υπέρ του ναού της Ευαγγελιστρίας 10.000 δρχ.

— Η Νίκη Χαρ. Βούλγαρη υπέρ του ναού της Ευαγγελιστρίας 5.000 δρχ.

— Η σύζυγός του Ευτέρη και τα παιδιά του υπέρ του Συλλόγου των Καστελλιώτων 10.000 δρχ.

Η ψηφιοποίηση του αρχείου των Καστελλιώτικων Νέων είναι μια χορηγία του κ. Παναγιώτη Μπάσιου για το kastellia.gr

«ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»**ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ****ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΗΣ**

Πέθανε στις 13 Ιουλίου 1987 και κηδεύτηκε στη Γραβιά ο Θεμιστοκλής Ι. Μελισσάρης. Μετά τη νεκρώσιμη ακολουθία τον νεκρό αποχαιρέτησε ο συγχωριανός μας Δ. Χαλάστας με τα εξής:

— Η οικογένεια Κωνσταντίνου Ν. Κόλλια δρχ. 10.000.
— Η οικογένεια Ευθυμίου Ν. Κόλλια δρχ. 10.000.
— Η οικογένεια Αλεξ. Βλαχάκη δρχ. 5.000.

Ομοίως προσέφεραν:

— Η οικογένεια Ιωάννου Γ. Κυριαζή εις μνήμην των γονέων των υπέρ του νεκροταφείου δρχ. 5.000.
— Η οικογένεια Ιωάννου Δρ. Βέλλιου υπέρ του νεκροταφείου δρχ. 10.000.

— Η οικογένεια Κωνσταντίνου Π. Μακρή εις μνήμην Μαρίας Γαλάνη υπέρ του νεκροταφείου δρχ. 5.000.
— Ο Πανούργιας Ι. Παπαϊωάνου, Λάρισα, για τη στέγη της εκκλησίας εις μνήμην Γεωργίου Περδίκη δρχ. 5.000.

— Η κ. Καίτη Δ. Παπαϊωάνου εις μνήμην Μαρίας Γαλάνη υπέρ του νεκροταφείου δρχ. 5.000.
— Ο Πανούργιας Ι. Παπαϊωάνου, Λάρισα, για τη στέγη της εκκλησίας εις μνήμην Γεωργίου Περδίκη δρχ. 5.000.

— Η κ. Καίτη Δ. Παπαϊωάνου εις μνήμην της Δημητρίου υπέρ της εφημερίδος πρόσφατα πέρασμα της προκοπής δρχ. 5.000.

Για τη σκέπη της εκκλησίας προσέφεραν:

— Ιωάννης Π. Κοτσίνης δρχ. 10.000.
— Καίτη Ι. Κοτσίκη δρχ. 10.000.

— Ελένη Ν. Βενιέρη εις μνήμην του συζύγου της Νικολάου δρχ. 5.000.
— Οικογένεια Θεοδώρου και Αναστασίας (το γένος Βασιλ. Παπανικολάου) Λαζαρίμου δρχ. 5.000.

— Οικογένεια Ευστ. Ι. Γιαννοπούλου δρχ. 10.000.
— Οικογένεια Ιωάννου Αθ. Μακρή δρχ. 10.000.

— Οικογένεια Στεφ. Κουλούρη δρχ. 5.000.
— Οικογένεια Γεωργ. Ι. Παπανικολάου δρχ. 2.000.

Για την αγορά καμπάνας η οικογένεια Δημ. Αθ. Κοτσίκη προσέφερε 60.000 δρχ.

ΕΓΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Το εκκλησιαστικό συμβούλιο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας της Θεοτόκου Καστελλίων ευχαριστεί θερμάς τους κ.κ. Ιωάννη Παπαϊωάνου, Δημη. Μπάκα και Νικολάου Μανανά για τη μεταφορά χαλικιού από τα μεταλλεία στο χώρο του νεκροταφείου δωρεάν.

Επίσης ευχαριστεί τον κ. Αγγελο Μανιώνη, εργολάβον οικοδομών, για την προσφορά του προς την εκκλησία 50.000 δραχμών από εργατικά (ποιμένα περιφράξεως νεκροταφείου) και την οικογένεια Ευθ. Γ' Χαλαστάς για

☞ Συνέχεια από το προηγούμενο.

Β'.

Υστερα από τα γενικά δηλαδή τις γενικές παραστηρήσεις και αναφορές θα περόσω στα ειδικά και συγκεκριμένα. Θεωρώ δε πολύ ειδικό και μάλιστα σημαντικό ν' αναφερθώ στον εθελοντισμό της οικουμένης.

Κατ' αρχήν σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί, ότι η αναφορά στην οικουμένη και τον εθελοντισμό, γίνεται διότι η οικουμένη είναι αυτή, που έχει ελεύθερο χρόνο για εθελοντικές προσφορές.

Αντίθετα κατέχομαι από την πίστη και την βεβαιότητα ότι η οικουμένη είναι η γνωστικά με το βάρος της φροντίδος μιάς άλλης μεγάλης και άλλοτε μι-

Της κ. ΚΑΙΤΗΣ Ν. ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ

ερότερης αριθμητικά οικογένειας που ζητά — πολλές φορές μάλιστα και εγωιστικά — την απασχόλησή της αποκλειστικά και μόνον με τα μέλη της οικογένειας μέστι στις σπίτι.

Όμως, αυτό το βάρος της φροντίδος, αυτό το ενδιαφέρον για τους άλλους, αυτή η άδολη αγάπη αποτελεί τη βασική προϋπόθεση και ουσιωτική προετοιμασία για την εθελοντική προσφορά.

Σκέπτομαι ότι είναι άδικο να ζητούμε να δώσουν εκείνοι που δεν έχουν.

Είπα να δώσουν. Άλλα από τι να δώσουν; Από το περίστευμα ή από το υστέρημα;

Δεν θα κάνω το θέμα πιο σύνθετο απ' ότι είναι καθ' εαυτό στην απλότητά του.

Είναι γνωστό ή τουλάχιστον αυτό πιστεύω εγώ, η αλήθεια φαίνεται καθαρότερα στα απλά, στη διαύγεια και όχι στα σύνθετα και στη σύγχυση.

Λέγω λοιπόν, ότι η οικουμένη δεν έχει να σκέπτεται αν έχει χρόνο για κάτι περισσότερο, για κάτι πάρα πάνω, αφού μιάς ολόκληρης ζωής η οικουμένη αυτό κάνει. Να προσφέρει όλο και κάτι περισσότερο όλο και κάτι παραπάνω.

Συνεπώς, το θέμα δρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο η οικουμένη θα κάνει κατανομή του χρόνου, του όποιου χρόνου έχει ελεύθερο, για τούτη ή την άλλη δραστηριότητα.

Έτσι σε τελική ανάλυση το όλο θέμα, γίνεται θέμα προτεραιότητος γι' αυτή ή εκείνη την απασχόληση έχω από το σπίτι.

Πριν περόσω στη δική μου εμπειρία, στο πως δηλαδή ως οικουμένη και εργαζόμενη συγχρόνως κατάφερα να ασχοληθώ ως εθελόντρια αδελφή στον Ε.Ε.Σ. πρέπει να επισημάνω τις σκέψεις που προηγήθηκαν.

Και πρώτον: Η ανάγκη συμμετοχής του απόμου σε ομαδικές, κοινωνικές δραστηριότητες.

Ο Αριστοτέλης, αδιαφιλονίκητα έκτοτε, διατύπωσε τη σκέψη ότι «ο άνθρωπος είναι ζών οικουμένη». Πράγματι κανείς δεν αμφισθέτει και σήμερα ότι το άτομο αισθάνεται την ανάγκη να επικοινωνήσει, να συμπρεφεθεί, να συνυπάρξει με άλλους και τελικά να ζήσει εν

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ Ο ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ

κοινωνία. Αυτή η ανάγκη κοινωνικότητας του απόμου ικανοποιείται κυρίως μέσω του διοπτριστικού επαγγέλματος που κάθε άνθρωπος ασκεί. Όμως, όλοι γνωρίζουμε από προσωπικές εμπειρίες πόσο επώδυνες είναι τις περισσότερες φορές οι κοινωνικές συγαλλογές όταν είναι το αποτέλεσμα κατανογκασμού δηλαδή υποχρεωτικές.

Η καθημερινή ζωή μας είναι φορτωμένη από τέτοιες υποχρεωτικές συμπεριφορές που οδηγούν στο άγχος, στη κόπωση και συχνά σε πλήρες αδιάίσθιο. Η οικουμένη γνωρίζει πολὺ καλύτερα από κάθε άλλον τί σημαίνει ευθύνη μιάς οικογένειας ενός δηλαδή αριθμού απόμων γιατί φορτώνεται το βάρος των προβλημάτων του συζύγου και των παιδιών. Κι αυτό το βάρος γίνεται χαρά όταν το αντάλλαγμα είναι η αγάπη και η αναγνώριση του έργου, του σημαντικού έργου, της οικουμένης συζύγου, που θα γευθεί τη χαρά της εθελοντικής προσφοράς.

Πέρα και έξω από τέτοιες υποχρεωτικές δραστηριότητες υπάρχουν και οι εθελοντικές δραστηριότητες εκείνες δηλαδή που ξεκινούν από ανθρώπινη εσωτερική ανάγκη προσφοράς προς τους συνανθρώπους μας και όχι από νομική υποχρέωση ή οποιαδήποτε άλλη υλική δέσμευση.

Ακριβώς αυτή η εθελοντική προσφορά, η προσφορά αγάπης, που δίνεται όχι ακριστα και αφηρημένα αλλά πολὺ ειδικά και συγκεκριμένα είναι το έργο της εθελόντριας αδελφής. Γ' αυτό και το αποτέλεσμα είναι ειδικό και συγκεκριμένο. Και θέλω στο σημείο τούτο να τονίσω ότι η προσφορά αγάπης δεν είναι μονόδρομος. Είναι λεωφόρος διπλής κατεύθυνσεως. Καθένας που δίνει αγάπη παίρνει και ο ίδιος αγάπη από τις πράξεις του. Αγάπη που είναι σίγουρα πιο έντονη από αυτή που ο άλλος δέχεται.

Έχει αποδειχθεί, ότι η οικουμένη που εκτελεί σωστά τα καθήκοντά της, ως σύζυγος και μητέρα και συχνά ως γιαγιά, είναι αυτή που με μεγάλη χαρά δίνει - προσφέρει και τις υπηρεσίες της στο κοινωνικό σύνολο ως εθελόντρια αδελφή.

Δεύτερον: Η ανάγκη δικαιολόγησης της ύπαρξής μας.

Οι άνθρωποι γενικώς και πολὺ περισσότερο η οικουμένη αισθάνονται την ανάγκη δικαιολόγησης της ύπαρξής των.

Αλήθεια τι θα ήταν η ζωή του ανθρώπου εάν είχε περιορισθεί η δραστηριότητά μας στην εισασφάλιση μόνο των συναγκαίων υλικών αγαθών εάν δηλαδή είχε περιορισθεί το ενδιαφέρον μας στη γένηση και το θάνατο, αδιαφορώντας για τις διασκέψεις και δραστηριότητες κοινωνικής ύπαρξης κατά τη διάρκεια της βιολογικής μας ζωής; Ακριβώς αυτή τη δικαιολόγηση ύπαρξης έρχεται να προσφέρει η ίδια της Εθελόντριας Αδελφής στην οικουμένη.

Και τελειώνω τα σημεία τα οποία θεωρώ σημαντικά με το τρίτο και τελευταίο όχι όμως και τελευταίο σε σημασία και

που συνίσταται στη θεώρηση ότι: «χρόνος είναι η παρουσία» όπως γράφει και ο ποιητής.

Αληθινά και ανθρώπινα ερωτώ: Είναι δυνατόν να συλλάβουμε την έννοια του χρόνου μεταξύ της παρουσίας της ζωής. Έτσι και το απότελεσμα κατανογκασμού δηλαδή της ύπαρξης, μέσω της παρουσίας μας στη ζωή.

Μόνο η παρουσία, μόνο η δραστηριότητα και η προσφορά προς τον άνθρωπο διαμορφώνουν την έννοια του χρόνου δηλαδή της παρουσίας μας στη ζωή. Και είναι σίγουρα έξω από κάθε αμφισβήτηση ότι η Εθελόντρια Αδελφή έχει παρουσία, έχει συνείδηση του χρόνου δηλαδή της παρουσίας μας στη ζωή. Και είναι σίγουρα ότι η παρουσία μας στη ζωή θα μετατρέψει την έννοια του χρόνου δηλαδή της παρουσίας μας στη ζωή.

Απλά και ανθρώπινα, στα κάποιας παρουσίας και έχουν ανάγκη της παρουσίας, ενώς γλυκού λόγου, προσφορά αγάπης και συμπαράσταση σε ασθενείς και τραυματίες των νοσοκομείων και Κέντρων Υγείας, προσφέρουν οι εθελόντριες αδελφές τις υπηρεσίες τους.

Στα διάφορα άσυλα όπως στο άσυλο ανιάτων, στις φυλακές, σε αναμορφωτήρια θηλέων ή αρρένων. Στα γηροκομεία που μέσα σ' αυτά δρίσκονται άνθρωποι πολλές φορές ξεχασμένοι και που μιά γλυκιά, παρήγορη, κουβέντας τους κάνει και ξεχωρίζει πως είναι μόνοι στον κόσμο.

Όλα τα Κέντρα του ΕΕΣ είναι πλασιωμένα με εθελοντικό προσωπικό. Με ανθρώπους που δρίσκουν τον καιρό να δουλέψουν πλάι στον ανθρώπινο χωρίς να ζητούν ανταλλαγμάτων για την προσφορά τους. Σήμερα 15.000 περίπου εθελόντριες αδελφές δρίσκουν την πρόθυμες σε κάθε κάλεσμα του ΕΕΣ να προσφέρουν τη διθέσια τους.

Κι ας μη ξεχνάμε πως πολλές απ' αυτές χάσανε και τη ζωή τους ακόμα στον πόλεμο 1940—41 υπηρετώντας την ερυθροσταυρική ιδέα. Ή μήπως μπορεί κανείς να ξεχάσει τις τόσες γυναίκες που με αυτοθυσία θιβοθύσαν τα μαθήματα πρώτων πολεμοφόδια;

Είναι οι μολογουμένων πολὺ μεγάλο το φάσμα δραστηριότητας του ΕΕΣ όπου η εθελοντική προσφορά υπηρεσιών του καθένα από μας, από όλους, μπορεί να διοχετευθεί προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο και σε καιρό πολέμου και ειρηνική περίοδο.

Και είναι πολλές από τις γένησης με τις δύσκολες μέρες που περνά η ανθρωπότητα υπάρχουν ακόμη άνθρωποι οι οποίοι ενδιαφέρονται και φροντίζουν για τον πλησίον τους. Και πράξεις όπως η εθελοντική προσφορά εκείνων που έχουν τη χάρη να μπορούν να δίνουν αποτελεί την ελπίδα, τον οδηγό, το φως.

Δεν θα σας κουράσω, περισσότερο, θάθελα να τελειώσω τις σκέψεις μου θυμίζοντας τα λόγια κάποιου φίλου που σε στιγμής σαν και αυτή τη σημερινή έγραφε:

Δεν δικαιούσαι να πεις δεν (μπορώ

πόσες χαρές έχει η ζωή και πόση αλήθεια κρύβει η σκέψη του Αριστοτέλη ότι ο άνθρωπος είναι ζών οικουνικόν.

Εκεί κατάλαβα ότι ο άνθρωπος, ο καθένας, η καθεμία μπορεί να δικαιολογήσει την ύπαρξή του πάνω στη γῆ.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΗΛ. ΒΕΛΛΙΟΣ

Συνέχεια από την σελ. 2
πήσει, έχουν από δεκαπενταετίας περίπου αυτόματο και εκτεταμένο τηλεφωνικό δίκτυο και σ' αυτό μεγάλη ήταν η συνεισφορά του Πολύκαρπου Βέλλιου. Μάλιστα το τηλεφωνείο στο Χάνι των Ζαγγανά ονομάζεται Πολυκάρπειο φέρνοντας το όνομά του.

Σαν οικογενειάρχης, σύζυγος, πατέρας και παππούς ο

Πολύκαρπος Βέλλιος υπήρξε υποδειγματικός και το κενό που δημιουργεί η απώλειά του είναι τεράστιο.

Είθε το παντοδύναμος θεός να αναπτύσσει την ψυχή του εν ειρήνη και να χαρίσσει την εξ ύψους παρηγοριά στην αγαπημένη του οικογένεια.

Ας είναι ελαφρό το χώμα που σε λίγο θα τον σκεπάσει και η μνήμη του αιώνιως.

☆ ☆ ☆

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Πέθανε στις 21 Ιουνίου και κηδεύτηκε στα Καστελλιά ένα από τα εικετέστατα τέκνα των Καστελλιών, ο Γιάννης Παπανικολάου.

Σε μιὰ κατάμεστη Ευαγγελίστρια τον νεκρό αποχαιρέτησε ο ξάδελφός του και γείτονάς του κ. Ευθύμιος Π. Παπανικολάου με τα εξής:

«Η στιγμή του τελευταίου αποχαιρετισμού, πολὺ δύσκολη σε κάθε περίπτωση, γίνεται

ιδιαίτερα δύσκολη για μένα αυτή τη στιγμή, όταν έχω ν' αποχαιρετήσω τον πολὺ αγαπητό μου εξάδελφο, τον λαμπρό γείτονα, τον εξαίρετο φίλο, τον Γιάννη Παπανικολάου, τον Παπαδόγιανον.

Μετά τις σπουδές του στο Πολυτεχνείο ο Γιάννης Παπανικολάου υπηρέτησε την πατρίδα για μεγάλο διάστημα τόσο κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου όσο και κατά τη διάρκεια του εσωτερικού διχασμού, σαν έφεδρος αξιωματικός του μηχανικού.

Κατά την περίοδο της ανασυγκρότησες της χώρας εργαστήκε για μιὰ δεκαετία περίπου σαν εργολάβος δημοσίων έργων και στη συνέχεια υπηρέτησε για πολλά χρόνια σαν μηχανικός - προϊστάμενος στις Τεχνικές Υπηρεσίες του Νομού Κορινθίας, από όπου και συνταξιοδοτήθηκε πριν από οκτώ χρόνια περίπου.

Όπου πέρασε ο Γιάννης Παπανικολάου δεν ήταν μόνο ο καλός μηχανικός. Ήταν ο πολὺ

αγαπητός, σε γνωστούς και συνεργάτες, άνθρωπος, ο καλοσκιώτος χαρακτήρας. Αγαπούσε πολὺ τον συνάνθρωπο, ενδιαφερόταν για τα προβλήματά του στη λύση των οποίων φρόντιζε όσο μπορούσε να συμβάλει. Φρόντιζε, όπως έλεγε, να βοηθήσει το φωτιά ν' αποκτήσει το σπίτι του. Αγαπητός κι απ' τους συγχωριανούς, είχε κατ' επανάληψη εκλεγεί στο διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου των εν Αθήναις Καστελλιωτών και πάντα πρωτοστατούσε σε διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις του συλλόγου αλλά και σε εκδηλώσεις εδώ στα Καστελλιωτά.

Παντρεύτηκε την Ντίνα το γένος Δημητρίου Σκωλίκη και απέκτησε μαζί της μιὰ θαυμάσια οικογένεια.

Ευτύχησε να ιδεί την κόρη του όριστα αποκατεστημένη, να χαρεί γαμπρό κι εγγόνια και να καμαρώσει το γιό του να συνεχίζει τις προσπάθειες στον τομέα που ο ίδιος πολὺ αγάπησε, με μεγάλη επιτυχία.

Είθε ο παντοδύναμος θεός να αναπαύσει την ψυχή του εν ειρήνη και να χαρίσσει στην σύζυγό του, τα παιδιά του και τα αδέλφια του την εξ ύψους παρηγοριά.

Ας είναι ελαφρό το Καστελλιώτικο χώμα που σε λίγο θα τον σκεπάσει και η μνήμη του αιώνιως.

Η ταφή του ήταν από τις συγκινητικότερες που έχω παρακολουθήσει. Ο ίδιος είχε ζητήσει από το Σπύρο Γεωργίου να του παίξει για τελευταία φορά με το κλαρίνο τον Ήλιο και το Καγκέλι που τόσο του άρεσαν και που πολλές φορές είχε χρέψει. Κι ο Σπύρος ανταποκρίθηκε στην τελευταία επιθυμία του Γιάννη, με μεγάλη δυσκολία βέβαια και με πολλά δάκρυα από όλους. Άλλα η επιθυμία του πραγματοποιήθηκε!

Ας είναι αιώνια η μνήμη του. K. P.

☆ ☆ ☆

ΑΝΝΑ Γ. ΠΙΠΕΛΙΑ

Η θείας Άννα γεντήκε πολλά φωράκια και πίκρες σ' αυτή την επίγεια ζωή. Έχασε και το δυό παιδιά της, το σύντροφό της, και τελικά την υγεία της από την επάρστο ασθένεια. Όμως η εξαιρετική νύφη της, η Αλεξάνδρα, την πήρε κοντά της, την περιποιήθηκε και τη φρόντισε σαν πραγματική της Μάνα και τα δυό εγγονάκια της, με την αγάπη τους προς τη γιαγιά, της ζέστωναν τα τελευταία χρόνια της ζωής της, γλύκαναν το πόνο της ψυχής της και όταν, στις 13 Ιουνίου

1978, την κάλεσε ο Κύριος κοντά του, εκεί στη Θεσσαλονίκη, την έφεραν για να κοιμηθεί τον

Συνέχεια από τό προηγούμενο.

Η «γκρούπα» από το Ντύσελντορφ μας χόρεψε πρόγιμαστι ελληνικούς, ποιητικούς, χορούς — μητράδο στους Ποντίους — υπό τους ήχους κανσερβαρισμένης σε κασσέτα μουσικής. Πρασφανός, η ορχήστρα, το συγκρότημα «Ρεμπέτες», μόνο γνησια ελληνικά τραγούδια ήταν ερε να παίζει.

Μετά τα τσιφτετέλια και τους ελληνικούς χορούς από τη «γκρούπα» του Ντύσελντορφ, είχαμε πάλι ελληνικούς χορούς — ποιός στη χάρη μας — ζειμπέκικο όμως — ζειμπέκικο όμως — από ανάλαφρα (υποτίθεται) παιδιά. Κοπελίτσες να χτυπάνε παλαμάκια, γονατίστες μπροστά στον «πα-

Το τσιφτετέλι

Ο άνθρωπος είχε το «γνώθι σ' αυτόν», ήξερε το «χώρο» και έβαλε τα πράγματα, αλλά και τον ρηγικέλευθο πολιτιστικό μας πράκτορα, στη θέση τους. Πόσοι όμως «τόπιασαν»;

Από την όλη μεριά, ούτε λόγος, ούτε κουβέντα γίνεται για το άλλο θλιβερό φαινόμενο: Οι πληθυσμοί της Ελληνικής γης, όσοι έφυγαν, αλλά και όσοι έμειναν έχουν ξεχάσει τα τραγούδια τους. Χορεύουν όλοι και λιγότερο τους χορούς τους. Τόριζαν στα τσιφτετέλια, στο χορό της κοιλιάς. Έχετε πάρει σ' «ελληνικό» πανηγύρι ν' ακούστε και να δείτε τι τραγούδια; Και τι χορεύεται σήμερα;

Οι νέοι, αν δεν χορεύουν στις ντισκοτέκ, θα χορεύουν στα σκυλάδικα. Υπάρχει, λέει, μια μουσική «σκυλε - ρόκ». Όσο για τραγούδι..., δεν τραγουδάνε σε καμιά γλώσσα σήμερα οι νέοι. Όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά παντού. Άλλοι τραγουδάνε για λογαριασμό τους, μέσα από ηλεκτρονικά μηχανήματα.

Πολιτιστική παράδοση αιώνων (δικοί μας και ξένοι), στο οποίο στέκεται το πρότιμο θεατρικό λεβεντιά. Ζυγίζεται σαν μεθυσμένος (θα μπορούσε να ήταν και «φτιαγμένος»), εδώ να πέσει εκεί να στηκωθεί, σαν να προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στους τρεις κόσμους: Ανατολή, Δύση, Ελλάδα...

Το γλέντι άναψε για καλά. Το συγκρότημα «Ρεμπέτες» βρίσκεται στο φόρτε του. Ήταν, λέει, πρώτη φοιτητές τα παιδιά. Είδαν κι απόειδαν με τις σπουδές, ώσπου μιά μέρα (ή νύχτα) βρόντησαν χώμα τα βιβλία κι άρπαξαν τα μπουζούκια. «Βρήκαμε, επιτέλους, τον εαυτό μας, αυτό που μας εικόραζε» είπαν (σε συνέντευξη) τα παιδιά. Από τότε, λέει, χέ... στο μάρκο.

Οχι, σαν τους παλιούς ρεμπέτες που πέθαιναν, λέει, στην ψάθα. Αίσχος! Άλλα όμως πεις της φοιτητής της Ευρωπαίους» ξορκισμένη, κατάλληλη μόνο για κηδείες και εθνικά πένθη. Έτσι, απροσανατόλιστοι κι απροστάτευτοι, αφεθήκαμε στο έλεος των μπουζούκιων. Η μουσική παιδεία του λαού έχει περάσει στα χέρια των εμπόρων του είδους. Προκειται για μιά διαπίστωση που δεν προέρχεται, όπως θεέλεγε κανές, από τους εχθρούς των μπουζούκιων, αλλά από θεράποντες του είδους, οι οποίοι αγωνίζονται να κρατήσουν κάποια ποιότητα μέσα στη γενική κακογουστιά και ασθία.

Μπορεί αυτό που μας συμβαίνει, να σημαίνει (για ορισμένους) αληθινή πολιτιστική επανάσταση. Μπορεί να είναι κι έτσι. Μια πολιτιστική επανάσταση μπορεί να γίνει, επιτέλους, και χωρίς κόκκινο βιβλιαράκι. Γίνεται και με μπουζούκι. Εμείς μάλιστα κάναμε και εξαγωγή.

Σήμερα πιά, Ευρωπαίοι κι Αμερικανοί, όλοι ξέρουν πως το εθνικό μας όργανο είναι το μπουζούκι και ο εθνικός μας χορός το συμπάτικο. Κάπιτι δεν πήγαινε καλά με τη φουστανέλα (ήταν ανέκαθεν γνωστή ως εθνική μας φορεσιά) αλλά το τακτοποιήσαμε κι αυτό: Βάλαμε τους τσολιάδες να χορεύουν σε συρτάκια και το πράγματα έδεσε μια χαρά. Βρέ, άμα θέλουμε, σου λέω...

Βοήθησε — μεταξύ μας — και ο αιμερικανικός παράγοντας, αν και ο ρόλος του θεωρείται γενικά ύποπτος. Θυμάστε εκείνον τον Αμερικανό μιας μογγολικά χαρακτηριστικά, που πρωταγωνιστούσε στην ταινία «Ζορμπά δε Γκρήκ» και χόρεψε μπουζούκια στην οργανική της ζωή. Έτσι, οι φυλές της ζούγκλας έχουν μετατρέψει την οργανική της σε μια αρχαία πολιτιστική επανάσταση.

Σ' όλους που γεννηθήκαμε σε χωριά και πόλεις της Ρούμελης και τώρα ζούμε στην υδροκέφαλη πρωτεύουσα, πάντα στριφο γυρίζουν στο μυαλό μας οι συγκινητικοί στίχοι του ευρυτάτη ποιητή Ζαχ. Παπιαντωνίου «Τη μάνα μου τη Ρούμελη ν' αγνάντευα το λαχταρώ...». Γι' αυτὸ και μόλις μας δοθεὶ τη ευκαιρία, κυρίως την άνοιξη και το καλοκαίρι, ταξιδεύουμε με λαχτάρα στ' αγιασμένα κώματα να πάρουμε μιάν ανάσα, καινούρια δύναμη απ' τη μάνα γη, για να έχουμε το κουράγιο να συνεχίσουμε και πάλι την άχαρη ζωή της πρωτεύουσας, που μέ-

Ταξιδεύοντας στην Πούμελη

ρα και νύχτα μας λεηλατεί
ως και τον ύπνο μας ακόμη
με το «νέφος» και την τύρ-
βη.

Αρχές Ιουνίου ξεκίνησα
ένα πρωινό για τη Ρούμελη
με την ταχεία αμαξοστοι-
χία «ΑΚΡΟΠΟΛΗ», που κα-
τάπινε αχόρταγα τις χιλιο-
μετρικές αποστάσεις, δια-
βαίνοντας από τους περισ-
σότερους σταθμούς χωρίς
στάθμευση. Ως το Λειανο-
κλάδι, καρδιά της Ρούμε-
λης, μονάχα σε πέντε στα-
θμούς σταμάτησε: Άυλώνα,
Οινόν, Θήβα, Λειβαδιά, Τι-

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ Π. ΣΤΟΦΟΡΟΥ:
«ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΣΩΤΗΡΑΣ»

Τρίκαλα 1986, σελ. 62.-

Πρόκειται για θεατρικό έργο, βασισμένο στην αρχαία τραγωδία του Αισχύλου «Προμηθέας Δεσμώτης», που το αποδίδει σ' ελεύθερο λυρικό στίχο και μεταφέρει την ψυχολογία και τη σκέψη των αρχαίων πάνω στη σκηνή, μ' ένα φυσικό τρόπο, σαν να συνέβαιναν όλα στη σημερινή εποχή. Στα προλεγόμενα, τονίζει ο συγγραφέας, δεν είναι πρόθεσή του «να παραταχθεί δίπλα στη δόξα του Αισχύλου». Την αφορμή, για να γράψει τούτο το έργο, του την έδωσαν δύο στοιχεία: α) Ο μύθος που, «κνυτυμένος το μυθολογικό μαντύα, παίρνει εξωπραγματικές διαστάσεις στο διάβα του μέσα από τους αιώνες» και β) Τα πορίσματα της Επιστήμης, που χαρακτηρίζουν «σαν παραγωγική επανάσταση» την επανάσταση εκείνη (του Προμηθέα), για να περάσει η ανθρωπότητα από το φυσικό τρόπο διατροφής (κυνήγι κ.λπ.) στη διατροφή με προϊόντα από την καλλιέργεια της Γης και από τα εξημερωμένα ζώα.

Ο συγγραφέας έβαλε στο έργο του τον τίτλο «Προμηθέας Σωτήρας», γιατί σκοπός της επανάστασης του Προμηθέα ήταν να «σώσει» τον πεινασμένο πληθυσμό, που αυξανόταν δυσανάλογα με τη δυνατότητα φυσικού τρόπου διατροφής του. Γι' αυτό κι ο σοφός Προμηθέας απομυθοποίησε τους Γίγαντες και Τιτάνες (τα πελώρια δέντρα των δασών) και κήρυσσε ότι, με τη φωτιά που έδωσε ο Ολύμπιος Δίας στον άνθρωπο, θα μετέβαλαν την άγονη Γη σε «παραδείσο», με την καλιέργειά της, γιατί να χορτάσει φωμί ο λαός. Και συνεχίζει ο συγγραφέας «όσα διαδραματίζονται, θα μπορούσαν να είναι πραγματικά γεγονότα. Προβόλεται όμως και ο κόσμος της φαντασίας του ανθρώπου, που τον πλάθει κάτω από ορισμένες συνθήκες (εκστατικές, οραματισμού, πνευματικής ασκήσεως, φυσικών διαταραχών και φυκικών νοσημάτων)». Κάτω από συνθήκες φόβου, μπροστά στον παντοδύναμο Δία, και άγνοιας για την εποχή εκείνη, δεν ήταν δυνατόν ο λαός να δεχτεί την «επανάσταση» για την επιβίωσή του, που τον οδηγούσε στο Προμηθέας. Γι' αυτό και η άρ-

δος, παράβαση θεϊκών νόμων, τιμωρία κ.λπ.), που αυτά ακριβώς εξετάζει και η σύγχρονη ψυχιατρική επιστήμη. Γι' αυτό παραλληλίζει τα ψυχολογικά φαινόμενα της εποχής εκείνης και της σημερινής του σύγχρονου ανθρώπου.

Το έργο του Χαρ. Στοφόρου χωρίζεται σε 4 σκηνές (Συμβούλιο σοφών, ο Προμηθέας στο κρησφύγετό του, η Ορκωμωσία, το μαρτύριο και ο θάνατος του Προμηθέα). Τα πρόσωπα του έργου είναι: Οι Ιερείς, ο Προμηθέας, ο Δίας (η φωνή του), σύντροφοι του Προμηθέα, η μάνα του, ο φρουρός και ο χορός.

Όπως αποδίδει το έργο του ο συγγραφέας, που έχει πάντοτε επικαιρότητα, αφίζει ν' ανεβαστεί στη σκηνή, στο κέντρο ή στην επαρχία, και ιδιαίτερα από το «Θεσσαλικό Θέατρο», μιάς και η υπόθεση του έργου, όπως γράφει ο συγγραφέας, «εξελίσσεται στους πρόποδες του Ολύμπου, μέσα στο δάσος που είναι ρημαγμένο από σεισμούς, ηφαίστεια, πεσμένους βράχους και παλιρροϊκά κύματα», δηλαδή μέσα στο θεσσαλικό χώρο.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΣΙΑΚΟΣ
Μέλος της Εταιρείας
Ελλήνων Λογοτεχνών.

Θορέα.

Στη διαδρομή οι επιβάτες ήταν βυθισμένοι στις σκέψεις τους και περνούσαν την ώρα πότε κουβεντιάζοντας με το διπλανό τους και πότε διαβάζοντας τους τίτλους κάποιας εφημερίδας ή λύνοντας κάποιο σταυρόλεξο. Το μονότονο θόρυβο του τρένου ζεχνούσαν πότε - πότε σαν έβλε-

Του
ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΣΙΑΚΟΥ

παν κάποια εντυπωσιακή εικόνα στη διαδρομή, τον καταπράσινο κάμπο της Θήβας και της Κωπαΐδας, τις θουνοπλαγιές του Ελικώνα που θύμιζαν τις εννιά Μούσες της αρχαιότητας. Πιο πάνω θαυμάζει κανείς το γίγαντα Παρνασσό, με τις χαραδρώσεις του ακόμη γε-

Πα σγάλε τα στολισμα μου, όσς μου τη λεζεντή μου μη λιώσω ούλα τα χιόνια μου κι θάλασσα σε κάμω».

«Βρε κάμπε αρρωστιάρικε, βρε κάμπε μαραζίαρη,
με τη δική μου λεβεντιά να στολιστείς γυρεύεις;
Για θγάλε τα στολίδια μου, δος μου τη λεβεντιά μου,
μη λιώσω ούλα τα χιόνια μου κι θάλασσα σε κάμω».

Βυθισμένοι στις σκέψεις μας περνούμε τη Λειβαδιά, με τα πόλλα νερά και το πελώριο κάστρο της, και την Τιθοθέα και το τρένο όλο και ανηφορίζει αγκομαχώντας στα ριζά του Παρνασσού, ώσπου να ξεκαμπίσει στην Αμφίκλεια. Νομίζεις πως αργοκινείται επίτηδες για ν' απολαύσουν οι επιβάτες ήσυχα τους βαθυπράσινους ελατιάδες που κρέμονται στις ορθοπλαγιές του πάνω απ' τα κεφάλια μας και που στην κορυφή του φορεί διάδομα στολισμένο με κατάλευκα διά-

Digitized by srujanika@gmail.com

ΟΙ ΑΥΣΤΡΑΛΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ ΜΑΣ

Ο μπάρμπα Γιώργος Προβιάς (Καρεκλάς) θυμίζει παλιές δόξες στο Παπανικολέικο αλώνι.

Ο ανταποκριτής μας στα Καστέλλια μας πληροφορεί ότι για πολλοστή φορά φέτος επισκέφθηκε το χωριό μας ο Χαράλαμπος Σπ. Κουτσούντας.

Ο Χάρης έχει καλή επιχείρηση στην Καμπέρα και πριν τρία περίπου χρόνια έφερε όλη του την οικογένεια στο χωριό για να κάμει το γάμο της κόρης του Αγγελικής με τον παλιό παραδοσιακό τρόπο. Ο γιός του Σπύρος έχει σπουδάσει οικονομικά με εξαιρετικές επιδόσεις και υπιτροφίες.

Έχει καλή αποκαταστάση και δυό γιούς. Προς τιμή της έγινε μεγάλη συγκέντρωση συγγενών και φίλων στο Παπανικολέικο αλώνι που θύμισε παλιές καλές ημέρες και που η παρουσία των μπάρμπα Γιώργη Προβιά (Καρεκλά), Νίκου Κόλλια (Γκαμαλέτσου) και Δημητρίου Παπανικολάου (Μη-

Δεύτερος επισκέπτης, μετά από αρκετά χρόνια — πε-

μάντια απὸ χιόνι.

Αφήνοντας πίσω μας την πεδιάδα του βιωτικού Κηφισού (Τιθορέας) μπαίνουμε στην κοιλάδα του φωκικού Κηφισού, που σχηματίζεται ανάμεσα στις βουνοπλαγιές του Παρνασσού και του Καλλίδρομου. Το ποτάμι διαρρέει την ομώνυμη κοιλάδα, που έχει τις πηγές του στη Λιλαία (στα ρίζα του Παρνασσού). Υπάρχει και μιά δεύτερη πηγή ψηλά στην Κουκουβίστα, απ' τα νερά της Οίτης (Καταβόθρας), που κατφορίζοντας σχηματίζουν τον αρχαίο Πίνδο, παραπόταμο του Κηφισού, που διαρρέει απ' τ' αρχαία χρόνια τη Δωρική τετράπολη (Πίνδος, Ερινεός, Κυττίνιον, Βοίον), όπου είναι χτισμένο το σπουδεινό χωριό Καστέλια.

Διαβαίνοντας την Αμφίκλεια, περνούμε ολοταχώς τη γέφυρα του Κηφισού και στη συνέχεια τον Μπράλο, ενώ αριστερά μας 3-4 χλμ.. μακριά είναι η Γραβιά με το ξακουστό της Χάνι, που «Ο γιόδε τ' Άντρούτσου τό 'καμε της Δόξας ρημοκεκλήσι»». στις 8 Μαΐου 1821, στη φονική μάχη που έδωσε με τον Ομέρο Βρυώνη. Μπροστά μας στο βάθος ατενίζουμε τη Γκιώνα και την Οίτη, για να θυμηθούμε πάλι ένα άλλο δημοτικό τραγούδι για την κλεφτουριά:

«Ποιός είδε τέτοιο θάμασμα
(παράξενο, μεγάλο,
να κουβεντιάζουν τα βουνά.
(με τις κοντοραχούλες,
η Λιάκουρα του Παρνασσού
(κι η Γκιώνα των Σαλώνων
και τα Βαρδούσια τα ψηλά
(κι η δόλια η Καταβόθρα,
που σώσανε την κλεφτουριά.
(και τους καπιταναίους; ».

Σε λίγα λεπτά το σκηνικό αλλάζει, γιατί το τρένο δυθίζεται στη μεγαλύτερη σήραγγα της χώρας μας, αμέσως μετά το σταθμό του Μπράλου και με τη φαντασία μας μεταφερόμαστε σ' έναν άλλο κόσμο μεσ' στο σκοτάδι, λες και βρισκόμαστε στα σκοτεινά παλάτια του Πλούτωνα. Μέσα στο δαιμονισμένο θύρυσο που δημιουργείται στο τούνελ, με διάρκεια δύο περίπου λεπτών (απόσταση δύο χιλιομέτρων!) οι αισθήσεις είναι ανάμικτες. Ο φόβος από τη μιά και η προσμονή από την άλλη για τη γρήγορη έξοδό μας από τον «κάτω κόσμο». Εκεί μέσα νιώθει κανείς πως οι ψυχές διαίνουν για λίγο να επικοινωνήσουν με τους ανθρώπους σ' αυτό το υπόγειο «εντευκτήριο», μέσα στη «γαλαρία». Μετά από δύο λεπτά, που μας φάνηκαν ώρες, διγήκαμε στο φως του πάνω κόσμου, του ζωντανού κι αισθητού κόσμου, που κινείται και ζει. μ' όλες τις αισθήσεις του. Ωσπου να φτάσουμε στο Λειανοκλάδι, η προσοχή μας είναι στραμμένη στη γύρω άγρια φύση, για ν' απολαύσουμε εικόνες αξέχαστες, που θα χαραχτούν ανεξίτηλα στο μυαλό μας.